

FLORA¹⁹
THEATRE
FESTIVAL
OLOMOUC

10¹⁹

FESTIVALOVÝ ZPRAVODAJ

DIVADELNÍ FLORA – NE 17/5/2015

BUDE TO BOLIEŤ

Divadelní Flora je zakaždým jeden veľký pretek s časom. Nie je to pritom len každodenná redakčná naháňačka s podtitulom: kto skôr skončí, ten skôr melie. A je lepší šéfredaktor. A stíha nočné míchaná vajčka vo Fénixe. Väčšinou si želim momenty na Divadelní Flore spomaliť, alebo najradšej úplne zmraziť. Keď sa svet premení na čakareň z červeného zamatu, v ktorom si ľudia snímajú okuliare čínskymi paličkami, keď sa parkán na Konvikte rozsvieti svetlom sviečkových dráh a červených lampičiek, alebo keď v redakcii obklúčime počítač Lukáša Horkého, aby sme spoločne pozreli fotky z predošlého dňa. Vždy si želim, aby sme neboli hotoví tak skoro. Viem však, ako to chodí, a pomaly sa pripravujem na zajtrašok, keď nastúpim na vlak. It's going to be painfull, but you can do nothing about it.

Neboli sme to len my, kto sa musel vyrovnávať s neúprosnosťou času. Konfrontovanie sa so smrťou a vyrovnávanie sa s krehkosťou (vlastného) života zamestnávalo naše úvahy po celú dobu festivalu. Divotvorné PEKLO, intímny CIZINEC, znepokojujúce SNIPER'S LAKE, čarovne ľah-

ký POSLEDNÍ TRIK GEORGESE MÉLIÈSE. No a samozrejme majstrovský POŽITKÁŘI, ktorý sa v záverečnej ankete ukázali ako nie len môj osobný programový vrchol. Že sa Zábradlí stalo miláčikom tohto ročníku, potvrdzovali nie len konštantne vypredaná sála v S-ku, euforické potlesky, preplnené šapitó pri besede a nové kamarátstva s členmi divadla. Aj pár dní po odchode súboru domov sa étos zo Zábradlí vznáša na pleciah ich nových olomouckých fanúšikov, ktorí si s pásikavými plátenkami so Z-kom korzujú po jarnej Olomouci. Precítenie vlastnej smrteľnosti, nechať sebou rezonovať tie najosobnejšie témy, ale aj prejsť si tým spoločne. Niekedy mám pocit, že zo mňa Flora robí viac človeka, ako inokedy cez rok. Ale to už som príliš osobná.

Ako ten zvyšok roka prežiť? Existuje jeden trik: Keď si budeme každé ráno pred zrkadlom opakovať, že sa Flora čoskoro vráti, tak sa to čakanie medzi tým naučíme zvládať. Ďakujeme, že sme vás mohli vidieť postávať so spravodajom v ruke. Bola to pre nás tá najväčšia satisfakcia.

Dominika Šíroká

PROGRAM

NE 17

10:00 Wurmova 7 / Freskový sál
WORKSHOP se Cécile da Costa

13:30 Divadlo na cucky / Wurmova 7
SPITFIRE COMPANY

16:30 S-Cube
HUNTING SEASON

19:00 Moravské divadlo
KOREKCE
VerTeDance

21:00 Konvikt / šapitó
KREVETY Á LA INDIGO
Spitfire Company

22:00 Konvikt / šapitó
Bunny Klub



UŽ JSTE NĚKDY NĚKOHO ZABILI?

Členka Spitfire Company Katja Henriksen Schia s námi chvíli po představení SNIPER'S LAKE i přes zjevnou únavu prohodila za budovou S-Cube několik slov o příbězích uprchlíků a odpustila i to, že slovo refugee se z některých nejmenovaných hlav nadobro vypařilo. K jedné otázce nakonec svolil i umělecký šéf souboru Petr Boháč.

Stály na začátku vaší práce konkrétní příběhy uprchlíků?

Katja Henriksen Schia: Během zkoušení jsme měli workshop, kde jsme debatovali s mnoha uprchlíky, takže v představení je použito hodně jejich příběhů. Nedokážu ale vypíchnout žádné konkrétní místo, kde ty příběhy v představení můžete vidět.

Má každá postava ve SNIPER'S LAKE vlastní příběh?

KHS: Ano. Nemůžu sice mluvit za ostatní, ale já osobně tam mám velmi jasný příběh. Je ale složen z mnoha skutečných.

Je vaše inscenace reakcí na dění na Ukrajině?

KHS: To ne, nedá se to zasadit do konkrétní politické situace.

Cítíte v životě taky nějaké latentní ohrožení?

KHS: V určitých situacích ano, ale nikdy se

mi nestalo, že bych musela běžet o život. Tuto zkušenost nemám. Ale u SNIPER'S LAKE jsem mluvila s lidmi, kteří to zažili, vědí, jaké to je. Slyšet jejich příběhy pro mě bylo opravdu velmi silné.

Kde jste našli uprchlíky, se kterými jste mluvili a pracovali?

KHS: To zorganizovala Spitfire Company ve spolupráci s Norskem a myslím, že i s Amnesty International. Byli hlavně z Norska.

Snažila byste se v případě ohrožení zachránit za každou cenu, i kdyby na úkor někoho jiného?

KHS: To je hodně složitá otázka. Samozřejmě bych si ráda představila, že se v každé situaci zachovám nejlíp, jak jen to jde. Ale myslím, kdyby takové skutečné ohrožení přišlo, ovládly by mě instinktivní reakce.

Stalo se někdy, že někdo z diváků na vaši

zbraň zareagoval extrémně? Polekal se nebo vykřikl?

Petr Boháč: To nevím, já se snažím hlavně trefit. Vnímám lidi kolem, ale nikdo, myslím, nevykřikl. Ještě přemýšlíme o tom, že to střílení budu komentovat. Kdybych ale měl opravdovou zbraň a přišel bych do Národního divadla, sedl si do poslední řady a postřílel tři lidi, tak by nikoho nenapadlo, že to je doopravdy. V divadle je všechno fake. A já bych pak sbalil tu zbraň a šel bych na tramvaj, a až možná po deseti minutách by zjistili, že to nebylo narežirované. Je to zvláštní případ toho, že „všechno na divadle je hra“. Někdy by to tak ale třeba být nemuselo... Je to opravdu zvláštní. Diváci SNIPER'S LAKE ale asi už podle názvu tuší, že jsem to já, že to je součást hry. Pokud reagují, tak jsou to jen rozpaky.

*Za rozhovor děkuje
Barbora Chovancová*





JE TO PUNTIČKÁŘSKÁ PRÁCE

Z atria Konviku pomalu začínají mizet všichni hudebníci spolu se svými nástroji, světla se zhasínají a my se snažíme odchytnout režiséra a dirigenta opery **ORFEA** Tomáše Hanzlíka, jehož zpracování mělo dnes premiéru. A abychom se dozvěděli i něco o tom, jaké to je zpívat operu v češtině, tak jsme k rozhovoru přizvali i představitele hlavní role Michala Mačuhu.

Vy jste říkal, že ve všech předchozích verzích Orfea, které jste viděl, vám něco chybělo. Co to bylo?

Tomáš Hanzlík: Mně se ta opera líbí, ale vždycky mi vadilo, že jí není úplně rozumět. Vnímání času v baroku bylo úplně jiné, jejich práh soustředěnosti byl určitě mnohem dál, než ho máme dnes, takže opery trvaly minimálně tři hodiny. Já jsem se to snažil zkrátit, a stejně mám pocit, že je to ještě dlouhá záležitost. Bylo důležité přiblížit koncept chápání barokního divadla českému divákovi, to znamená vykládat mu ten příběh celý srozumitelně a s ohledem na jeho schopnosti soustředit se.

Bylo těžké přeložit Orfea do češtiny?

TH: Bylo to hodně těžké, protože nejsem básník. Italština má jinou strukturu, a já jsem nechtěl měnit noty. Takže jsem musel dodržet ty puntíky, co tam jsou a musel jsem pod ně naskládat slova, která mají stejný počet slabik a podobný nebo stejný význam jako v italštině. Takže je to taková ekvilibristika,

přehazování slovíček, hledání toho, jak na italskou melodii napasovat český text. Je to puntičkářská práce. Hledání slov.

Jak se vám dneska hrálo před festivalovým publikem?

TH: Bylo plno a na to, že to trvalo hodinu a půl, tak to publikum bylo soustředěné a myslím si, že nám hodně pomohlo.

Michal Mačuha: Dneska se mi hrálo výborně, s tímto souborem to byla moje premiéra, myslím, že nás to všechny docela bavilo a doufám, že to bavilo i diváky.

V čem je vám ta opera blízká? Jaké téma je pro vás nejlákavější?

MM: Příběh Orfea je známé antické téma, které proplová staletími. A určitě nejsem originální v tom, jak jsem přistupoval k látce, protože mě láká stejně jako diváky to tajemství, které se skrývá mezi životem a smrtí a jaké jsou vyhlídky člověka, který se rozhodne pro lásku obětovat všechno.

Barbora Křížová

MICHAL MAČUHA

Absolvent Konzervatoře a Vysoké školy múzických umění v Bratislavě. Jako zpěvák spolupracuje s různými českými, slovenskými i rakouskými divadly (například s Kammeroper Wien nebo s Komornou operou Bratislava).

TOMÁŠ HANZLÍK

Hudebník, skladatel, muzikolog a umělecký vedoucí Ensemble Damian (zal. 1996) a zároveň impresário kočovného divadla Theatrum Schrattenbach (zal. 2004). Mimo jiné také absolvent FF Univerzity Palackého v oborech hudební výchova a muzikologie.



PŘÍBĚH DOMINIKY ŠIROKÉ & MARTINA MACHÁČKA

Každý, kdo sní o tom, že jednou bude ocelovou pěstí divadelní kritiky a bude drtit šmíru v zárodku, nebo se jen zkrátka nebrání drsnější legraci, případně je (díky Bohu) iniciativní, ten pak ustojí práci v redakcích festivalových zpravodajů. Na Floře jsem se poprvé objevil v roce 2012, když tady vládlo Pražské komorní divadlo těsně před svým koncem. Od té doby se v redakci objevuji pravidelně a letos to vyšlo ještě nějak jinak. Jsou to probdělé noci a intenzivní spolupráce vedoucí k vtipům, kterým prvně nerozumí okolí a poté s ročním odstupem ani samotní autoři. Flora je navíc neúměrně dlouhá oproti ostatním festivalům a vydržet to v desetidenním tahu je nejlepší škola. Dala mi hodně. Nezáleží na tom, kolik lidí vás kvůli tomu bude v Olomouci nesnášet. Důležité je si to prostě užít a to přesně dělám.

Martin Macháček

Do můjho prvního dňa na festivale som Floru poznala len z posluhu. Študovala som v Olomouci prvým rokom a z českého divadla som poznala asi len tvorbu Moravského divadla. Aj meno Daniel Špinar, s ktorým som mala o pár dní robiť rozhovor, som musela vygoogliť. V prvý festivalový deň som prišla na úvodnú redakčnú poradu pod vedením Martiny Pavlunové, kde som s údesom zistila, že ten starší sebavedomý pán pri vedľajšom stole je môj nový redakčný kolega z časopisu Týden. Ja som dovtedy v živote napísala len jednu jedinú recenziu. O rok na to už Martina čakala malého Hyňka a ja som tú redakčnú poradu musela viesť sama. Tých porád už mám za sebou niekoľko, no stále sa teším na tú moju krásne nevyspytateľnú cynickú redakciu, na nežné súboje s vrátnikmi na Konvikte, na externé redakcie po nonstopoch a na raňajky so šampanským. Len za tými pretančovanými nocami na Parkáne, ktoré si pamätám z mojej prvej Flory, je mi smutno. Snáď sa ich ešte raz dočkám.

Dominika Široká

ANKETA

Co se vám letos na Floře nejvíc líbilo?

Dobrovolnice: POŽITKÁŘI. Protože byli na Floře celkově nejlepší.

Martin, filosof a psycholog: POŽITKÁŘI.

Karel, filosof: ROSMERSHOLM. Protože to bylo syrové existenciální drama.

Nela, nejsuper číšnice z Café la Feé: CIZINEC. Protože mám ráda špatné konce, mělo to perfektní scénu a úplně to zapadlo do mého rozpoložení.

Kryštof, student TDDU: CIZINEC. Z činohr nebyli úplně špatní ani Damáci s REGULACÍ INTIMITY.

Pavel, organizátor Vintage.Market. Olomouc: ŠÍLENSTVÍ. Konečně jsem viděl činohru beze slov.

Bára, dobrovolnice: ANIMAL EXITUS. Jsem z toho rozněžnělá, úplně mě to vtáhlo. Bylo to boží, asi kvůli parkánu a prostředí.

Ondřej, fotograf: Nejlepší z Flory bylo potkat Marka Cpina.



WWW.DIVADELNIFLORA.CZ > WWW.FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA > WWW.TWITTER.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktor: Dominika Šíroká, **redakce:** Barbora Chovancová, Barbora Křížová, Martin Macháček, Tereza Tylová,
korektury: Petr Pláteník, **sazba:** Zdeněk Vévoda, **foto:** Lukáš Horký, Ondřej Hruška,
email redakce: zpravodaj19divadelniflora@gmail.com
tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, **email:** tiskarna@zc.cd.cz

pořadatel



hlavní partner



za podpory



MINISTERSTVO
KULTURY

partneři



Olomoucký kraj

hlavní mediální partner



Česká televize
Televizní studio Ostrava